

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XIII Nr. 50 Vineri, 20 decembrie 1957 4 PAGINI, 25 BANI

Ritmul progresului tehnice

Niciodată legătura între fizică și tehnică nu a fost atât de strânsă și directă ca în zilele noastre. Drumul de la descoperirea unor fapte de importanță teoretico-științifică până la valorificarea lor practică în industrie sau în tehnica militară s-a scurtat înțelesiv...

În momentul descoperirii fisurii nucleare, aplicațiile tehnico-industriale ale acestor fenomene păreau să aparțină unui viitor îndepărtat. Astăzi, după mai puțin de douăzeci de ani, tot globul pămintesc este împinș...

componente, de natura forțelor ce acționează între ele. În ultimii ani s-au descoperit multe particule noi. Știm astăzi că pe lângă protoni, neutroni, electroni și pozitroni există o serie întreagă de particule încă...

Inceput de stagiune

În 1945, într-o convorbire cu un grup de muzicieri sovietici care veniseră să-l viziteze, Enescu a povestit despre turneele sale întreprinse în 1917, în Rusia, în folosul Crucii Roșii.

Vorbind despre atmosfera din sala de concert de la Petrograd, cum se numea pe atunci marele oraș de pe Neva, comentând întâlnirile sale cu dirijorul și pianistul Ziloti și cu Glazunov, Enescu s-a reținut firește, și la evenimentele din acele zile agitate ale sfârșitului lui februarie, când tocmai avusesse loc concertul său, în marele teatru Marijnski.

Ca de obicei, n-a vorbit despre succesul concertului său. A amintit, însă, că de impresionat a fost de participarea intensă, de interesul cu care muzicienii din orchestra lui Enescu le spun: „Ați trecut și voi, desigur, prin multe asemenea momente, în anii războiului...”

Am evocat aceste amintiri ale marelui nostru Enescu acum, la începutul stagiunii muzicale din Uniunea Sovietică, deschisă anul acesta sub semnul celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste. În lumina lor am văzut câtă dragoste pentru artă, câtă dăruire de sine au fost necesare artiștilor sovietici, care, în cele patru decenii, au făcut cultura muzicală de astăzi a glorioasei lor patrii.

De-a lungul celor patru decenii, muzica sovietică a cucerit nemăsurate victorii, ajungând la plenitudinea vieții muzicale de astăzi, la dezvoltarea, înălțimea în trecut, a forțelor creatoare ale poporului sovietic, așa cum s-a arătat în succesele înierilor artiștilor sovietici la competițiile muzicale internaționale, în turneele marilor solisti sau în creația compozitorilor de frunte din U.R.S.S.

Stagiunea 1957-58 este titlulară a nenumărate prime audii ale lucrărilor scrise de compozitorii sovietici pentru aniversarea revoluției și în amintirea lui Lenin.

La Moscova, stagiunea de concert, foarte bogată, arată o creștere simțitoare a concerțelor de muzică de cameră. Printre acestea, au fost remarcate, în special, recitalurile de sonate date de violonistul Eduard Groll — care a concertat de curând și la noi — împreună cu pianistul Grigori Ghinsburg, recitalurile de sonate Boris Goldstein — A. Kaplan, dar, mai ales, concertul de muzică de cameră dat de Quartetul Borodin, care prezintă „Cvintetul” de Sosta-Kovici, cu autorul la pian.

În domeniul operii, deschiderea stagiunii a fost marcată de asemenea de premierele multor lucrări noi, în teatrele de operă din diferitele orașe ale Uniunii.

Dintre teatrele mai vechi, Opera din Odesa și-a serbat anul acesta 70 de ani de existență, cu montarea operii „Katerina” de N. Arkas și a noului ballet „Tărâmul fericiții” de compozitorul sovietic A. Spadavecchia. În același timp, cel mai tânăr teatru de operă din Uniunea Sovietică, Teatrul de operă și ballet „Puskin” din R.S.S. Moldovenească, și-a inaugurat stagiunea cu opera „Grozovan” de D. Ghersfeld.

Menționând, în mod sumar, aceste câteva informații, rindurile de față nu au intenția de a face o trecere în revistă a manifestărilor principale ale începutului de stagiune. Ele încearcă numai să consemneze varietatea de aspecte în bogata viață muzicală a Uniunii Sovietice, — de la concertul coral la muzica de cameră și teatrul de operă, care dezvoltă cele mai valoroase tradiții ale unei vechi culturi muzicale.

Andrei Tudor

DINTR-O CALATORIE...

de acad. prof. P. Constantinescu-Iași vice-presedinte al A.R.L.U.S.

Timpe de trei săptămâni, cât a durat călătoria delegației A.R.L.U.S. care la invitația V.O.K.S.-ului a participat la manifestările organizate în Uniunea Sovietică în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice din acest an, am urmat un itinerariu care ar fi ispitit pe orice turist: ea a început cu popasul mai îndelungat în Moscova, a continuat cu vizitarea fabricii orașului al lui Lenin și a Minskului cel renăscut din cenușa războiului, coborând apoi pe râul Caspiu, în capitala petrolului și a republicii azerbaidjane — Baku. Am avut fericirea să vizităm Uniunea Sovietică în zilele de neuitat în care întregul popor sovietic se pregătea să sărbătorească glorioasa aniversare a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Călătorind prin orașele și satele sovietice, discutând cu nenumărați oameni sovietici, de vîrste și profesii diferite, am putut să ne dăm seama de uriașul interes pe care a fost întinșată marea aniversare, am înțeles încrederea, dragostea și atașamentul fără margini pe care toți oamenii sovietici le nutresc față de Partidul Comunist, față de guvernul sovietic.

Moscova, pe care o revedeam după un răstimp relativ scurt, m-a impresionat nu numai prin amploarea și măreția ei, prin monumentalitatea și frumusețea construcțiilor sale, ci și prin ritmul rapid în care se dezvoltă această metropolă a lumii. Cu doi ani în urmă, însoțitorul meu îmi vorbea în fața măiestroșilor siluete a universității de pe Colinele Lenin despre viitoarele construcții ce

aveau să înconjoare și să întregescă noua cetate a științei moscovite. Revăzînd acele locuri, am avut revelația intrupării unei viziuni pe care mi-o schițase povestirea de atunci.

Despre impresionanta operă de construcție ce se desfășoară la Moscova și pe întinsul întregii țări sovietice, despre brațele întinse ale macaralelor și stăruirile ce se întinșează la tot pasul, s-a vorbit în nenumărate rânduri, în articolele publicate în presă, în conferințele și relațiile celor ce au vizitat Uniunea Sovietică. Este o realitate, o caracteristică a vieții sovietice care îi reține din prima clipă atenția, și pe care, chiar cu riscul de a repeta un lucru cunoscut, nu poți să n-o subliniezi de fiecare dată.

Leningradul n-a cucerit cu ușurința sa frumusețea arhitectonică, datorită căreia poate rivaliza cu cele mai mari orașe ale lumii. Leningradul te impresionează totodată prin atmosfera sa evocatoare a unui trecut de două veacuri jumătate. Parcurînd străzile orașului, poposind la Smolnii, în celele-muzeu Petropavlovsk, ori pe bordul „Aurorei”, poți refăce filă cu filă calendarul evenimentelor petrecute acum 40 de ani, în zilele istorice ce au zguduit din temelii lumea. Am cunoscut efervescenta viață de astăzi a Leningradului, vizitînd halele uzinei „Elektrossil”, unde se produc urașele turbogeneratoare și hidrogeneratoare de 150.000

(continuare în pag. 3-a)

Perspective editoriale

protest vibrant și abnegație pe care ne-o dăruiește în haina versiunii rod-bourene.

Evenimentul literar cel mai remarcabil al anului ce se anunță va fi, desigur, aniversarea lui Maxim Gorki. „Anul Gorki”, care marchează zece decenii de la nașterea scriitorului — fondator al unei noi ere în literatura universală — are realismul în planul „Cărții Ruse”. Volumele IX, X și XI din culegerea de „Opere” în 30 de volume ni-l dezvăluie sub laturii și aspecte necunoscute încă. Sufiul narațiunii epice din „Viața lui Matvei Kojameakin” (Opere, vol. IX) îmbină privirea pătrunzătoare a unui psiholog analist cu observatorul lucid al fenomenelor de atunci precum și facerii sociale în perioada de început a revoluției din 1905. „Povestiri din Italia” și „Basmă rusești” sînt cele două cicluri care intră în componența volumului X din operele gorkiene. În sfîrșit, fatura satirică a povestirilor înmănușate sub titlul generic „De-a lungul Rusiei” (Opere, vol. XI) este străbătută de un profund lirism al cărui filon se alimentează din imensa iubire de oameni și de frumos, caracteristică marelui scriitor umanist.

O simplă trecere în revistă a titlurilor de cărți aparținînd literaturii sovietice ar fi cit se poate de concludentă, revelatoare prin bogăția și varietatea planului editorial.

Se pot confrunta astfel epoci îndepărtate sau evenimente istorice consumate cu realitățile zilelor noastre. Romanul lui M. Maric „Aurorea boreală” îl transportă pe cititor în atmosferă încordată a luptei revoluționare decembriești de la începutul veacului trecut, în timp ce cartea vechiului scriitor, complex și contradictoriu în căutările lui, tribulate împasivul ideologic care i-a imprimat o notă vădit deceptivă, ca expresie a unei epoci de mari frămîntări alit de divers reflectate în literatura timpului.

Din capodoperele clasice în deoște cunoscute, dar întotdeauna așteptate, apare „Invierea” de L. Tolstoi (Opere, vol. XI) și „Idiotul” de F. Dostoievski. Pentru prima oară producțiile dramatice ale lui M. Lermontov, în versuri și proză vor fi înmănușate, te într-o culegere de „Teatru”, cuprinzînd piesele: „Spaniolii”, „Menschchen und Leidenschaft”, „Un om ciudat”, „Mascara” și „Doi frați”.

Tot în domeniul dramaturgiei, ciclul pieselor în versuri ale lui A. N. Ostrovski va fi completat în anul 1958 cu admirabila realizare poetică: „Volevod” sau Visul de pe Volga — o împletire de vis și realitate, de

va fi bogat reprezentat în anul 1958 prin culegerea de povestiri de I. Erenmov, ca și prin structura originală a cărții lui A. Belevic cu „Om amfibi”, „Cazul profesorului Dower”, și „Traficantul de aer”.

Valoroasa și amplă lucrare a scriitorului estonian A. Upit „Lumina printre nori” (în 3 volume) este o frescă de un larg suflu epic, cuprinzînd etapele luptei revoluționare din trecut a clasei muncitoare din Finlanda baltică, azi reunite în marea familie a popoarelor sovietice.

Tematica de actualitate are de asemenea un registru variat: „Viața lui Berejkov” de A. Bek evocă drumul vieții, bogat în căutări și frămîntări, în deziluzii și bucurii creatoare, al inventatorului Berejkov, care abia în anii puerii sovietice își valorifică descoperirile în domeniul construcției de avioane.

În sfîrșit, eforturile constructive ale comunității sovietice de azi stau în obiectivul scriitorilor B. Troepolski („La rîpa abruptă”), „Vecinii”, V. Tendriakov („Hirtoape”), L. Obuhova („Undeva în Polonia”), L. Seinin („Insemnările unui judecător de instrucție”).

În domeniul teoriei literare, esteticii și criticii de artă marxist-leniniste va fi un editorial bogat în aspecte retrospective, dar cu accentul păsăat pe mișcarea de idei din actualitatea sovietică. În prima categorie se integrează dezvoltările comentariu filozofic, publicistic și artistic al lui A. I. Herzen din „Amintiri și cuteguri”, precum și „Studiul” (vol. II) de V. V. Stasov, în care se adaugă reeditarea valoroasei lucrări de experiență teatrală („Viața mea în artă” de K. S. Stanislavski) și de regie cinematografică („Articole alese” de S. M. Eisenstein).

Volumele de bază pentru cei preocupati de probleme teoretice pe tărîmul gândirii estetice înregistrează o tracterioare de la Cernișevski (Opere alese vol. I) la N. Dmitrievici („Despre educația artistică”) și A. Buov („Esenta estetică a artei”).

Apurii scriitorilor noștri la cunoașterea realităților culturale din U.R.S.S. se soldează fructuos în câteva titluri din care cităm: „Impresii de călător. Insemnări de scriitor” datorate maestrului Cezar Petrescu, „Reportaj din Kazahstan” de Al. Șahighian și „Reportaj din Gruzia” de Victor Kernbach.

Aceste titluri de cărți și nume de autori configurează amplitudinea planului editorial al „Cărții Ruse”, ale cărui roade vor fi culesse de cititori în cursul anului 1958.

Tamara Gane

„Lacul lebedelor” în interpretarea Teatrului de Operă din Celeabinsk

Șahul, caricaturistii și racheta

Cum v-ați simțit dacă cineva, învîindu-vă acasă la el, v-ar pune condiții de felul acesta: pe scaunul de lângă sobă șederea este interzisă; pe scaunul din dreapta numai timp de 10 minute; nu vă puteți în nici un caz dușia mai mult de 1 metru de usă — restul e „zonă închisă”? E puțin probabil că ați considera aceasta ca un act de bunăvoință, chiar dacă presupusa gazdă vă va jura cu mina pe inimă că ea nu dorește decît să-o vizitați cit mai des.

Lucrurile ar putea să pară de domeniul anecdotei dar din păcate ele sînt de domeniul realității.

În ziarele americane nu e greu să găsești elogii la adresa guvernului american. „New York Herald Tribune” își asigură cititorii: „Politica proclamată de guvernul S.U.A. în interesul păcii, constă în stimularea unui schimb reciproc, maxim, între estafetei Americii și Uniunii Sovietice”.

Nimic mai firesc: de vreme ce numeroși americani vizitează Uniunea Sovietică unde își spun desigur părțile, și vad ce le conține — este de la sine înțeles că guvernul american trebuie, la rîndul său, să creeze aceleași posibilități cetățenilor sovietici care ar dori să viziteze S.U.A. Numai că, din păcate, lucrurile nu stau deloc așa. Depășind jaza în care îi înfricoșea pe americani cu ideea că ospitalitatea rusă nu e decît „o formă perijdă a indoctrinării”, guvernul S.U.A. a trecut la jaza în care declară a priori pe orice oaspete sovietic... spion! Înainte îi se spune americanilor: în Rusia e cortină de fier. Acum tot

mai mulți americani trebuie să recunoască: cortina de fier s-a mutat în America. Căci mai mult decît oricînd, Statele Unite sînt împinșate cu „zonă închisă”.

Nu demult, șahistul sovietic D. Bronștin a obținut viza pentru participarea la un turneu pentru care fusese invitat în S.U.A. Dallas, orașul turneului, a fost declarat „închis” pentru oamenii sovietici.

Se întimplă însă ca unii americani să fie nu numai p.r.saverenți, dar pe deasupra și curioși să vadă pînă unde merge stingăcia Departamentului de stat. Unul dintre aceștia pare a fi Dan Downing, președintele Asociației americane a caricaturistilor. El a hotărît să invite un grup de caricaturisti sovietici la o sesiune a acestei asociații. Răspunsul oficial nu s-a lăsat mult așteptat: Indiana — unde urmează să aibe loc reunitura caricaturistilor, a devenit „zonă închisă” pentru oamenii sovietici.

E drept că răspunsul Departamentului de stat conține și întrebarea dacă nu cumva caricaturistii americani ar fi dispuși să schimbe locul înfîlțirii lor. Dar nu poți să vezi așa abia cu care e cusută asemenea diplomație; probabil că oficialitățile vor să declare de pe acum „zonă închisă” toate locurile în care s-ar plînuși invitarea caricaturistilor sovietici.

Întimplarea (care și întimplarea citeodată hazul ei) a jăcut cu S.U.A. să primească zilele trecute un oaspeț în încă unul jară viză) — din U.R.S.S.; rămășițe ale rachetei purtătoare a primului satelit sovietic au puzine ore înainte ca „spumikul” american să fie devenit „Kaputnik”. Iată în adevăr o completare fericită: două jeturi de rămășițe dintr-o singură experiență nereușită!

Cuad este însă faptul că față de „oaspetele” venit din U.R.S.S. via Cosmos autoritățile americane au adoptat o atitudine extrem de ospitalieră. Alit de ospitalieră, încălțatei autorități reînă cu îndăruie să se despartă de rachetele rachetei purtătoare a primului satelit artificial sovietic.

Toate insistențele șahantilor sovietici, toate asigurările cu dată vrodată ar fi lansată eroa racheta purtătoare a satelitelui american și ea ar cădea pe pămîntul Uniunii Sovietice, ar fi învîntat înapoiată, — un rămas pînă acum zadarnic. Mai mult: se pare că la Departamentul de stat se studiază chiar felul în care rachetele, sateliții, sau orice corp cerces sovietic lansat în spațiu, să poată fi anunțat ca întreg teritoriul S.U.A., de la granița Canadei pînă la cea a Mexicului, de la New York la San Francisco este declarată „zonă deschisă”!

Cuadte maravari în America contemporană! Poate că n-ar fi totuși rea soluția propusă de Maikooșhi încă acum vreo 30 de ani: America să fie închisă, curățată bine, și apoi redeschisă la loc!

Radu Țulescu

Rezultatele concursului nostru

IN PAGINA 3-a:

Rezultatele concursului nostru

prof. univ. J. Ausländer

Cumva că posmagii trebuie doar „mulți” — o folositoare reproducerea din același număr din „Junosti” e tabloul pictorial al lui Stepanov. Un grup de băieți și fete străbat nămeții, purtînd sub brași și pe umeri geamantane, cucerind parcă fiecare metru de pe „noile pămînturi”, unde viitorii urmași mîntăie și sîchizăie obrajii. Într-o parte a tabloului, magazinele unui S.M.T., în celelalte — un tractor spulberat de zăpadă. Și înăuntru, în cizme de pîslă și scurte valizuri, înaintea zăpezii împurpurate de viscol.

Nousa baladă își are motto-ul ei, un motto sobru în exprimare, care înflăcărat în conținut — ea orice gînd mare care urmează să aducă după el suvoi de viață și de liniște. El a fost exprimat la Congresul XX de către N. S. Hrușciov:

„În următorii zece ani trebuie să transformăm Siberia într-o foarte mare bază a Uniunii Sovietice...”

Cu acest gînd, trecul prin filul liniștii, fiecare dintre ei, au pornit la drum, — spre Răsărit, spre Răsărit — purtînd geamantane și ranjia, iar pe umeri — unii din ei — și cîte o armonică, înierii din reportajul lui Osipov, înierii din tabloul lui Samonov.

Cit despre noua baladă, se vor plăcîmîdi, desigur, și filme. Deocădată se plămădește materialul de viață.

Victor Vintu

Noua baladă a Siberiei

trebuie desjelanite pămînturi, săpata mine, înălțate mari combinate metalurgice și forestiere. Tinerii aceștia de felul lui Stepan, dintre care unii sînt copii celor ce odinioară pe pămînturi asemănătoare, au zidit vasilul Komomolsk pe Amur, caștă acum, în aceste zile și în anii următorii, diamantele ce sălășăuiesc în apele, subsolul și pădurile Siberiei. Le vor găsi și vor face din ele o diademă de frunzele acestor locuri, alit de dureros numite odinioară de călătorii Dostoievski, în epoca jărisimului, Casa morților.

Însă numai un satelit artificial, un satelit special, care s-ar mișca prin spații istorice, ar putea străbate distanța dintre Siberia lui Dostoievski și această „Siberia” care și sulfică mincinele — cum sună titlul unui reportaj al lui Valerii Osipov publicat în numărul 11 al revistei „Junosti”, și care e inspirat rîndurile de față. Impresionează, înli de toate, în paginile lui Osipov — fiind principala lor coordonată — pasiunea. Pasiunea cu care tineretul, înflegînd chemarea partidului, a plecat spre Răsărit. Patria sovietică are nevoie acolo de mincinele lor sulfecate și fapta nu se arată mai puțin demnă de uimire decît spulîngutul, TU-104, sincrofazonul sau spîrgătorul atomic de gheață.

În reportajul lui Osipov a vară, oamenii beau bere și limonadă. Dar pentru a nu completa imaginea — și a nu o diminua cumva prin idilism, a crede

S-au incheiat primele doua saplamini ale lunii decembrie. Este momentul cand la Moscova se face bilanul anului...

Decembrie, ultima luna a anului este in acelaasi timp si prima luna a adevarati ierni moscovite. Numai cu o saptamana in urma...

La ordinea zilei se afla palinela, schiurile, costumele si incalzimentele pentru sporturile de iarna. Directorul G.U.M.ului...

Seara de seara, cladiriile teatrelor Moscovite sunt inundate de lumina...

pusa in scena de un alt colectiv teatral din Moscova. N-am pomenit inlimplator despre acest prilej al meu...

Anatol Heller a dus de curind tratative cu Ministerul Culturii al U.R.S.S. in privinta venirii la Moscova in luna mai...

La Moscova au loc deseori spectacole ale artilerilor din strainatate. Dupd turneul artilerilor francozi sosesc artileri din Ungaria...

De altfel, nici la Moscova n-au disparut inca cu totul semnele verii. Deși lucurile parcurilor moscovite au inceput sa inghele...

K. Vişneveţki

Nici ceaşa sură şi pătrunzătoare, nici picăturile reci de ploaie n-au împiedicat sutele de participanţi...

Nu pot apoi lipsi din această scurtă evocare scrisorile. Scrisorile a zece de mii de oameni...

„Potrivit tradiţiei — mică tradiţie a concursurilor noastre — adături de reprezentanţii redacţiei...

Urna, voluminoasă, prinde a se roţi încet. „Amestecă taloanele!” — se omontează aici-colo.

mul buletin este extras, o tăcere adâncă se aşterne peste sală. — Popescu Traian, artist, Cluj, strada 23 August nr. 32. Premiul întâi.

„Ce feste mai joacă şi norocul acesta! Aşa dar, un participant din Cluj a câştigat televizorul alit de mult roniit de bucurăsteni.

„Urna se învârtete fără oprire. Unul după altul sînt citite numele câştigătorilor de biciclete, de ceasuri de mână, ai celor 20 de aparate fotografice.

„Din păcate, câştigătorii nu s-au aflat în sală. Norocul a fost însă darnic cu ei şi în lipsă, iar pentru celălalt, a constituit desigur o consolare stirea că în curînd reducţia noastră va organiza un nou concurs, dotat cu alte premii importante.

Urna, voluminoasă, prinde a se roţi încet. „Amestecă taloanele!” — se omontează aici-colo. Dar cînd uşia urnei se deschide şi pri-

meniuni — constînd din cite un aparat fotografic: Cornelia Valda Cluj, Oficiul 1, P. T. T., Ioan Negruţu, Oficiul 1, P. T. T., Vasile Roaită nr. 320, regiunea Bucureşti; Spiridon P. Gheorghie, Bucureşti, str. Dr. Demostene nr. 35 A.; Mendel Biner, Fălciţeni, str. Ana Ipătescu nr. 291, Stan N. Găstinoie, Hunedoara, str. 23 August nr. 22. Pavel Emil Baciu, str. Neagoe Vodă nr. 40, Tomel Bîscaneanu, Băicoi, str. Republicii nr. 161; Eugenia Bărcănescu, Bucureşti, str. Deparaţeanu nr. 5; Mihai Dede, Constanţa, str. M. I. Kalinin nr. 35 A.; Veronica Iorga, Pitteşti, str. Dealurilor nr. 19; Constantin Amariei, Roman, str. V. Măricăneanu nr. 23; Lucian Petrescu, Iaşi, str. Botanică nr. 2; Vicenţiu Donose, Vaslui, str. M. Kogălniceanu nr. 20; Ana Apolosecu, Teleneşti — regiunea Hunedoara; Ana Dodu, Bucureşti, str. Bolintineanu nr. 5; Gheorghe Stolica, Peris, raionul Snagov, regiunea Bucureşti; Marin Zamfirescu, Orasul Stalin, str. Matrosov nr. 24; Virgil Grosaru, Făgăraş, str. I. V. Stalin nr. 1; E. Scărlătescu, Călăraşi, str. Bucureşti nr. 35; Coriolan Măgdaş, Ciocova, str. 7 Noiembrie nr. 10, regiunea Timişoara.

Captivanta istorie a vitezei

S-ar putea scrie o captivantă istorie a umanităţii în goana după o cit mai mare viteză iniţială. Viteza iniţială este o noţiune mecanică...

Wright, Forlaninni, Ader, Vuia. Vol. sînt istoria aviaţiei, ca mijloc de producere a unor viteze record, începe deabia prin 1920. Într-adevăr, în 1906, viteza unui avion era de 41,3 km/h...

al aerului, pe miticul Eol, pînă în secolul al XVIII-lea fizicienii nu făuseră seamă de el. Pentru iniţia oră Newton la în consideraţie rezistenţa pe care aerul o opune unui proiectil.

gă pentru sine, dar pe care cel de-al doilea sputnik a învins-o. Şi iată-ne deodată la 4 octombrie 1957, cînd balistica a luat proporţii de-a dreptul fantastice. Dintr-un singur salt, omul trece de la un kilometru la opt kilometri pe secundă.

Omul a cucerit înălimile debutînd mai puţin spectaculos decît reptilele care, în era secundară, s-au transformat în păsări. Nimeni n-a luat în seamă pe cei dintîi antropozii care acum vreun milion de ani şi-au îndreptat spinarea, năzudind să devină ceea ce în limbaj ştiinţific se numeşte Pithecanthropus erectus, adică „omul-maimuţa, ridicat în poziţie verticală”.

„Să zbori ca păsările!” visa Leonardo da Vinci. Cu 300 de ani mai tîrziu, celebrul baron Münchhausen

„Să zbori ca păsările!” visa Leonardo da Vinci. Cu 300 de ani mai tîrziu, celebrul baron Münchhausen

„Să zbori ca păsările!” visa Leonardo da Vinci. Cu 300 de ani mai tîrziu, celebrul baron Münchhausen

Dupd rezultatele sportive din ultimile cinci decenii, s-ar părea că specia umană e capabilă de necontenite performanţe şi că niciodată nu s-a găsit într-o formă mai bună decît în zilele noastre. Presupunînd deci că recordul de viteză la 100 metri plat, doborît de negrii Williams, Murcison şi King ar mai fi ameliorat, cu încă o zece de secundă, ajungem la concluzia că în general omul n-a putut să străbată într-o secundă mai mult de 10 metri.

Cam aceasta trebuie să fi fost viteza iniţială maximă a omului preistoric, a omului de Cro-Magnon. O viteză de ordinul a 30—35 km/h. Domesticirea calului (pentru rasele zonelor temperate), a cîinelui (pentru rasele zonelor polare) a dublat această viteză.

În 1928, primul avion jurnat a zburat doar un kilometru şi jumătate. În timpul celui de-al doilea război mondial, un proiectil autopropulsat cu combustibil lichid ajunge să dezvolte o viteză de 1.500 km/h.

În timpul celui de-al doilea război mondial, un proiectil autopropulsat cu combustibil lichid ajunge să dezvolte o viteză de 1.500 km/h.

Zborul păsărilor a constituit pentru om primul prilej de învăţare mediată asupra posibilităţii de a cuceri văzduhul şi o înălţime mai însemnată. De la legendarele tentative ale lui Icar şi Phaeton, la fantasticii zboruri în Lună sîmăruit de Lucretian din Samosata şi pînă la zmeul lui Arhitas din Tarent şi iniţial proiect de paraşută cu aripi pe care l-a conceput Leonardo da Vinci, acest vis a obseda umanitatea timp de cîteva milenii. Şi nu se poate spune că n-a fost un vis fecund. De fapt, zborul păsărilor ne-a adus aviaţia modernă.

N. I. Korovuşkin, pilot experimentator, care a încercat recent un nou tip de avion, cu viteza de 2000 km pe oră

Visul lui Münchhausen se împlineaşte. În 1950 un avion turboreactor în-trece mia de km/h. Ca în basme, înaintea eroilor zburători se ivesc însă din văzduh ziduri care să le stăvilească goana. La început a fost zidul sonor. Dar în cierva luni s-a ajuns la lufeti mai mari de 1.200 km/h, iar zilele acestea Eroul Uniunii Sovietice N.I. Korovuşkin a depăşit pe un avion supersonic de vînaoare viteza de 2.000 km/h. De data aceasta, avionul este asaltat de un zid de foc, bariera termică, pe care omul n-a izbûtit încă s-o învin-

Adrian Rogoz

Dintr-o călătorie...

(urmare din pag. 1-a)

kW, destinate hidrocentralei de la Kubisev; vizitînd salile numărate ale Ermitajului — poate cel mai mare muzeu din lume, astăzi; vizionînd spectacole de teatru, dar şi străbînd străzile, oprindu-ne în staţiile metroului — care rivalizează cu cel din Moscova — intrînd în magazinele care sînt în măsură să satisfacă cele mai exigente gusturi.

O puternică impresie ne-a lăsat oraşul Minsk, capitala republicii Belorusia. Distrus pînă-n temelii de cotoropirii hitleriste, Minsk-ul, asemenea Stalinogradului, se înalţă astăzi cu clădirile sale elegante, cu străzile şi bulevardele sale largi, ca o mărturie grăitoare a forţei poporului sovietic.

Cu fiecare an, Minsk-ul, care numără acum o populaţie de aproape 600.000 de locuitori, găzduieşte un centru industrial de tot mai însemnat: uzina de tractoare din localitate se situează pe al doilea loc pe întreaga Uniune; aici se află şi vestita fabrică de televizoare, ale cărei produse le cunoaştem şi le apreciem; o fabrică de ceasornice de damă, cu o producţie anuală de 2 milioane de ceasornice; precum şi una dintre cele mai moderne fabrici de maşini de calculat.

Ne-am întors din călătoria noastră cu un noian de impresii şi amintiri. Dintre acestea, aş dori să relev un aspect care mi s-a întipărit adînc în inimă: este vorba despre stîmă şi prietenia profundă pe care toţi oamenii sovietici le nutresc faţă de poporul român, de interesul şi preţuirea de care se bucură cultura noastră în U.R.S.S.

Preţuirea oamenilor sovietici au întîmpinat cu dragoste şi sinceră prietenie delegaţia noastră, în caremi vedeau o solie a poporului-frate român. Nu o dată membrii delegaţiei s-au simţit adînc mişcaţi de atenţia şi număratele manifestări de prietenie faţă de poporul român. Astfel, în timp ce în patrie se deslăşura Luna prieteniei romîno-sovietice, pe cuprinsul Uniunii Sovietice au fost organizate numeroase manifestări consacrate ţării şi poporului nostru, prieteniei indisolubile care uneşte popoarele romîni şi sovietici. Participînd la o parte din aceste manifestări, ne gîndeam de fiecare dată că această coincidenţă are un înţeles mai adînc, că ea exprimă sentimentele prietenesti, bazate pe comunitatea de ţeluri şi concepţii, care leagă popoarele noastre.

La Leningrad, în marele palat al culturii, delegaţia noastră a asistat la o entuziasmată manifestare a prieteniei sovieto-romîne. La Baku, membrii delegaţiei romîne au avut cîntea să fie primii de preşedintele Consiliului de Miniştri al republicii azerbaidjane, Rahimov, iar la Minsk, delegaţia noastră s-a întîlnit cu cei mai de seamă oameni de ştiinţă, scriitori, artiştii din capitala Belorusiei; la Moscova, sărbătorirea a avut loc în Casa de cultură a marli uzine „Serp i molot”.

Din discuţiile purtate în decursul întregii noastre călătorii ne-am putut convinge cît de cunoscută şi apropiată le e oamenilor sovietici cultura poporului român. Pe scenele teatrelor sovietice creşterea dramaturgiei noastre clasice şi contemporane se bucură de mult succes. În actuala stagiune, în repertoriul teatrelor din Moscova, Leningrad, Riga, Odesa, Rostov şi multe alte oraşe sovietice sînt cuprinse şase piese romînesti, printre care „O scrisoare pierdută” a lui I. L. Caragiale, „Ultima oră” şi „Steaua fără nume” ale lui Mihail Sebastian, „Citadela sfărîmată” de Horia Lovinescu, „Titanic vals” de Tudor Muşatescu. De curînd „Reţeta fericităţii” de Aurel Baranga a fost prezentată în premieră la Riga. Actori de frunte ai teatrelor sovie-

te interpretază rolurile principale în creaţiile dramaturgiei romînesti, punîndu-le în valoare prin talentul şi măiestria lor.

Literatura noastră şi-a cîştigat în Uniunea Sovietică aprecierea unui larg public de cititori. În ultimii ani s-au editat în U.R.S.S. aproape 100 de titluri din lucrările scriitorilor romîni, într-un tiraj total de 4.300.000 de exemplare traduse în peste 20 de limbi ale popoarelor sovietice. Oprele maestrului Mihail Sadoveanu se bucură de multă popularitate în rîndul iubitorilor de literatură sovietică. În ultimii trei ani, au apărut patru ediţii în limba rusă ale romanului „Mitrea Cocor”, într-un tiraj de peste 80.000 exemplare, fără a mai socoti traducerile în limbile ucraineană, estonă, tadjikă, kirghiză. Cele mai cunoscute creaţii folclorice romînesti — balade, doine, cîntec de haiducost, au fost adunate într-o culegere în limba rusă. Editura de stat pentru literatura beltristică a U.R.S.S. pregăteşte o antologie a poeziei romînesti. Membrii Uniunii Scriitorilor din Belorusia ne-au vorbit de asemenea despre intenţia lor de a edita o amplă antologie a poeziei romînesti în limba belorusă. La Moscova se află sub tipar romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, opere ale lui Vasile Alecsandri, culegeri din versurile lui Tudor Arghezi şi Mihai Beniuc, romanul „Desculţ” al lui Zaharia Stancu şi alte opere ale literaturii romînesti, clasice şi contemporane.

Semnificativ pentru preţuirea de care se bucură cultura romînescă în U.R.S.S. ni se pare faptul că în unul din zile au fost organizate mai multe expoziţii ale cărţii romînesti. Asamnele expoziţii, consacrate de pildă literaturii pentru copii, au fost organizate la Moscova, Kiev, Leningrad şi în alte oraşe.

Din ce în ce mai mult este cunoscută şi preţuită în Uniunea Sovietică arta muzicală romînescă. Radioul, discurile, concertele fac cunoscut popoarele sovietice bogăţia şi frumuseţea cîntecelor populare romînesti, lucrările compozitorilor noştri. În repertoriul numeroaselor orchestre simfonice sovietice sînt incluse, pe lîngă lucrările lui George Enescu, — care se bucură de deosebită preţuire, — concertul pentru pian al lui Paul Constantinescu, suita lui Mihail Jora ş.a. Publicul sovietic întîmpină cu căldură turneele artiştilor şi muzicienilor romîni. Astfel, iubitorii de muzică sovietici ne-au vorbit în termeni elogioşi despre concertele dirijate de maestrul Constantin Silvestri, despre spectacolele operetei romînesti şi ale orchestrei de jazz „Bucureşti”, despre concertele orchestrei de muzică populară, dirijate de Ionel Budişteanu.

Anul acesta, publicul a putut face o mare largă cunoştinţă şi cu arta noastră plastică datorită expoziţiei romînesti de artă plastică contemporană, care a fost amenajată în sălile Palatului de arte din Moscova. Mult vizitată este sala graficii romînesti din cuprinsul muzeului „Ermitaj”.

Interesul pe care oamenii sovietici îl manifestă faţă de cultura noastră este exprimat şi de atenţia şi stîmă cu care sînt privite înfăptuirile şi cercetările oamenilor de ştiinţă romîni.

Am lîmud să subliniez print aceste cîteva exemple preţuirea pe care popoarele sovietice o acordă culturii noastre. În cursul vizitei delegaţiei noastre în U.R.S.S. ne-am putut convinge încă o dată de sinceritatea şi dragostea cu care oamenii sovietici se apropie de realizările noastre, cîntînd să le cunoască, să le înţeleagă mai bine, dovedind şi pe această cale frînăcitate sentimentelor prietenesti ce le nutresc faţă de poporul român.

acad. prof. P. Constantinescu-Iaşi

mare intrebare

CE SE OFERA LUMII? PENTRU ANUL 1958?

Mediație și presiune

Atenția cercurilor diplomatice a fost atrasă în ultima vreme de prezența mai îndelungată a secretarului general al O.N.U. în Orientul Apropiat. D. Hammarskjöld nu se deplasează prea frecvent și călătoria aceasta a fost cu atât mai discutată cu cât s-a produs într-un moment care reclama cu deosebire prezența sa la New York. Secretarul general a rămas pe loc atunci când criza de la frontiera turco-siriziană ajunsesse la apogeu și a plecat la fața locului în cazul mărunț al conflictului iordano-israelian în jurul enclavei de pe muntele Scopus. Și aceasta tocmai când la O.N.U. se discutau probleme atât de importante ca acelea ale Ciprului și Iranului, ale Casmirului și Algeriei, fiind se dezbăteau problemele dezarmării sau ale coexistenței pasnice. E drept că rolul lui Hammarskjöld nu este de a participa la discuții, dar importanța sa în tratativele și discuțiile de cuise, totuși de importante ca și acele din închis, nu poate fi negată. Ce a putut determina deci această deplasare?

Așa cum s-a întrevăzut din presa Orientului Apropiat, n-ar fi vorba numai de simplă mediație în problema enclavei mai sus amintite. Ea a și fost alfel dusă la bun sfârșit, pentru că convoiul săptămânal israelian spre enclava de pe teritoriul iordanian și-a reluat mersul normal. Ar fi vorba de o mediație mult mai amplă, în problema refugiaților palestinieni, dar o mediație care n-ar fi străină de anumite presiuni occidentale. Se știe că unele puteri occidentale plătesc o contribuție pentru ajutorarea refugiaților. Or, Anglia, care își reduce acum cheltuielile de întreținere a trupelor ei din Germania, și Franța, care este secătuită de războiul din Algeria, nu mai vor să plătească aceste contribuții. Se pare că nici Statele Unite și Canada nu ar fi dispuse să continue alocațiile. În asemenea împrejurări, după concepția occidentală, refugiații ar urma să fie locați pe actuala teritorii de refugiu.

Este de sine înțeles că o asemenea „mediație” întreprinsă sub amenințarea tăierii ajutoarelor, nu poate fi bine privită în cercurile conducătoare ale statelor arabe, oricât s-ar afirma în Occident că la Amman, Beirut și Bagdad ideea aceasta n-ar întâmpina rezistență absolută. Tăierea arabe cer ca refugiații să fie reintegrați pe teritoriile lor de baștină, ceea ce Israelul refuză. Rămâne deci să se vadă dacă mediația întreprinsă din inițiativa guvernelor care au dezlănțuit războiul arabo-israelian din 1948, și care sînt responsabile de actuala situație a refugiaților arabi, va avea sorți de izbândă. Toate faptele pledează pentru un răspuns care nu ține seama de nici un fel de presiuni din afară.

Un joc perfid

Discutarea problemei Ciprului la O.N.U., deslănțuirea unui nou val de proteste populare și de teroare polițienească în insulă, au readus în viața opiniei publice acest cunoscut aspect colonial. Dar, odată cu revenirea sub reflectoarele discuțiilor și ale propagandei, am putut lăce cunoaștință cu un element nou.

Creta e o insulă grecească prin istorie și demografie. Recunoașterea drepturilor cipriote implică posibilitatea alipirii la teritoriul metropolitan elen. Credincioșii tradiționalului prin principiu „desparte și poruncește”, ocupanții au invocat pe de o parte câteva scole de vasaletă turcească, pe de altă parte existența în insulă a circa 100.000 locuitori turci. Apărarea drepturilor turcești era, bine înțeles, numai un mijloc de înveninare a raporturilor interne și de trezire a resentimentelor antigrecești în cercurile politice din Turcia. La refuzul britanic de a părăsi Ciprul, trebuia să se adauge opoziția turcească la alipirea insulei la Grecia.

Se pare că argumentele erau nu numai învechite, dar și insuficiente, de vreme ce delegatul britanic la O.N.U. a găsit cu cale să-i împrospețe toba. El a început să vorbească despre „independența” Ciprului și despre „dreptul celor trei națiuni conlocuitoare de a se pronunța”. „Independența” în sens britanic exclude bineînțeles alipirea la Grecia și apariția unei „trei națiuni” în Cipru ne face să ne gândim că „Foreign Office”-ul înțelege a pune pe picior de egalitate drepturile funcționarilor ocupați cu acelea ale majorității grecești și ale minorității turcești.

Manevra este destul de transparentă și nu poate înșela pe nimeni. „Independența”, în concepția britanică nu poate însemna decât menținerea sau o formă puțin modificată a actualii situații, iar recunoașterea drepturilor britanice implică renunțarea definitivă la o eventuală alipire la Grecia. Dar poziția aceasta amintește de minune pe cea luată de britanici după 1945, în problema Sudanului. Fiind condomiu anglo-egiptean, cerurile din Cairo pleau insistent pentru alipirea Sudanului la Egipt. „Colonial-Office”-ul a ridicat atunci problema independenței Sudanului și a sprijinit un partid al independenței, calculând că opoziția acestuia va putea neutraliza tendințele anexioniste la Egipt. Calculele britanice s-au realizat însă numai pe jumătate: Sudanul nu s-a alipit Egiptului, dar a devenit totuși independent.

Sperăm oare britanicii, în cazul Ciprului, să le reușească ceea ce le-a eșuat în cazul Sudanului? Independența este o noțiune foarte precisă și provoacă de multe ori surprize neplăcute celorla nedepriși s-o ia în considerație...

V. D.

Ultima săptămână a stat sub semnul a două evenimente de o covârșitoare însemnătate pentru evoluția viitoare a raporturilor internaționale. Este desigur vorba în primul rând de noua și largă acțiune în favoarea păcii inițiată de Uniunea Sovietică prin cunoscutele mesaje adresate premierului Nehru, președintelui Eisenhower și altor șefi de state care fac parte din blocul atlantic și al tuturor statelor membre ale O.N.U.; în al doilea rând, este vorba de sesiunea de la Paris a Consiliului N.A.T.O., marcată de prezența a 14 din cei 15 șefi de guvern, ai statelor membre. Absența de la reuniune — dictatorul portughez Salazar, sfătuit probabil să se abțină de a participa la conclavul mezalianței „lumii libere” cu regimurile pur fasciste.

Trimiterea notelor sovietice în ajutorul intrunirii Consiliului N.A.T.O. a avut un dublu fel: să atragă din nou atenția popoarelor asupra gravei primejdii care planează asupra întregii omeniri prin punerea în aplicare a noilor planuri strategice preconizate de puterile vestice în frunte cu S.U.A. și Anglia și să avertizeze aceste puteri asupra riscurilor înecabilabile pe care și le asumă trecînd la înfăptuirea unor atari planuri.

Notele sovietice s-au referit în primul rând la posibilitatea imediată, practică, de a izbăvi omenirea de groznică primejdie a continuării exploziilor experimentale atomice. Manifestînd o îngrijorare profundă față de întărirea cursei înarmărilor nucleare, Uniunea Sovietică adoptă și astăzi, când are o incontestabilă superioritate asupra S.U.A. prin deținerea în exclusivitate a „armei absolute”, aceeași atitudine consecventă de apărare a păcii tuturor popoarelor.

Părerii realiste despre „coexistență”

Propunerile realiste și concrete făcute de Uniunea Sovietică au fost examinate cu cel mai mare interes în cercurile opiniei publice.

Cunoscutul organ laburist „Tribune” care exprimă părerile grupului bevanist, subliniind că problema tratativelor între Orient și Occident este cea mai actuală din toate problemele care stau în fața Angliei, a scris că notele propunerii ale guvernului sovietic prezintă o adevărată șansă de a se pune capăt cursei înarmărilor, iar într-un articol redacțional, oficiul laburist „Daily Herald” a arătat cum citeva zile „în prezent oricărui conducător militar, chiar și celui mai mic, trebuie să-i fie clar că tratativele între Orient și Occident sînt foarte necesare”.

Intr-o declarație făcută în fața comiteei pentru afacerile externe a Camerelor Comunelor, ministrul Afacerilor Externe al Canadei, Smith, exprimîndu-și dorința de a se ajunge la o slăbire a încordării între Occident și U.R.S.S., a spus: „Nici un om cu judecată sănătoasă nu va risca să includă așa în fața vreunei posibilități de coexistență”, adăugînd apoi: „De fapt, noi am „coexistat” cu Uniunea Sovietică timp de 40 de ani”.

După părerea ziarului francez „Le Monde”, mesajele lui N. A. Bulganin deschid o perspectivă care indică o ieșire din cursa fatală a înarmării. „Alianța atlantică — scrie ziarul — este astăzi incapabilă să aducă o soluție problemelor celor două blocuri. Guvernele atlantice au tot interesul să accepte propunerile sovietice și să formuleze la rândul lor alte propuneri pentru ca problemele vitale ale omenirii să fie rezolvate”.

N-am putea, desigur, încheia această sumară trecere în revistă a reacțiilor presei și a unor părerii autorizate, exprimate de personalități cunoscute, în legătură cu problema arzătoare a înțezării cursei înarmărilor atomice, fără a menționa în mod special părerile a două personalități de vază de peste ocean. Cî dinții la care ne referim este cunoscutul financiar și publicist american James Warburg. Intr-o amplă scrisoare apărută în ziarul „New York Times”, acesta declară: „Cursa înarmărilor nucleare este o nebunie echivalentă cu sinuciderea, indiferent dacă am rămas temporar în urma rușilor sau în urmă întrecuți; cursa înarmărilor nu poate fi cîștigată, ea duce la război și nu poate fi oprită cît timp rămîn nezolvate probleme politice și economice serioase care provoacă o tensiune primejdieasă; unica alternativă a pieririi „de neconcepție” dar nicidecum imposibilă de pe arma armelor nucleare — sau a continuării situației actuale care poate duce în orice moment la război, sînt tratative în care să se facă concesii reciproce, oricît ar fi ele de dificile și neplăcute”.

Părerii ca acestea exprimate de Mr. Warburg nu sînt deloc părerii izolate în zilele noastre. Ele arată cît de profund am impresonat opinia publică din S.U.A. cele 6 conferințe ținute pînă duminea trecută în fiecare săptămînă la microfonul B.B.C.-ului de către fostul ambasador american în U.R.S.S., George Kennan. În dezacord total cu actualul curs al politicii externe a administrației Eisenhower, Kennan, care a condus sub Truman, planificarea politicii externe americane, a ajuns astăzi la concluzia că a persevera în cursa înarmărilor atomice, a înarma Germania occidentală și a nu recunoaște schimbările intervenite în raportul mondial de forțe este profund eronat și dăunător pentru viitorul S.U.A.

Criza strategiei americane

Se știe că problema nr. 1 de care s-a ocupat sesiunea de la Paris a Consiliului N.A.T.O. a fost adoptarea noii strategii americane (sprijinită de Anglia și impusă celorlalte parteneri atlantici), potrivit căreia Europa occi-

dentală trebuie transformată într-o zonă înaltă de război a teritoriului american, un fel de zonă-tampon, care să amortizeze șocul primei contra-lovituri. Astfel, S.U.A. au înțeles să-și alească pe aliați lor din N.A.T.O. să accepte rolul de paratrăsnet al „Sancțuarului” american.

De fapt, nu e vorba alt de o nouă strategie, ci de o criză a strategiei americane provocată de marile progrese tehnico-științifice ale Uniunii Sovietice în domeniile armelor nucleare și armelor-rachetă. Pînă în vara aceasta, cînd Uniunea Sovietică a anunțat că posedă racheta balistică intercontinentală, strategia americană mai avea la bază iluzoria intangibilitate a teritoriului S.U.A. Acum, situația aceasta privilegiată, care a crutat teritoriul american — cu singura excepție a Pearl-Harbour-ului — de orice atac inamic în cursul a două războaie mondiale ce au adus atîtea distrugerii și nenorociri tuturor aliați-

cul represaliilor unui adversar care poate sancționa drastic și prompt. Un raport secret, întocmit acum cîteva luni, de o comisie specială a Pentagonului, la cererea președintelui Eisenhower, preconiza necesitatea dispersării la maximum a bazelor (rampelor) de lansare a rachetelor (teleghidate, ca și de depozitelor de arme nucleare. Raportul recomanda instalarea unui număr cît mai mare de baze de rachete și depozite atomice în țările membre ale N.A.T.O. În modul acesta — speră Pentagonul — înmulțindu-se mult numărul obiectivelor pe care ar trebui să le distrugă în caz de război rachetele sovietice, ar crește și șansele ca unele din aceste baze de lansare a rachetelor să scape neatinse și deci să-și poată îndeplini rolul. Se înțelege că e vorba de așa-numitele rachete cu rază medie de acțiune, adică de singurele rachete pe care sînt în stare astăzi americanii să le producă.

americanii nu pot lansa o rachetă intercontinentală cu o încărcătură explozivă obișnuită, rușii sînt în stare să trimită în orice colt al pămîntului o rachetă cu o bombă cu hidrogen în greutate de 500 kg sau chiar mai mare. În prezent, rușii l-au depășit mult pe americani și, oricum ar fi, în ciuda oricăror eforturi ale americanilor această situație nu se va putea schimba mai devreme de 1960”.

Dar raportul secret la care ne referem mai sus (și de care s-a ocupat săptămîna trecută presa franceză), mai cuprinde un amănunt deosebit de interesant. Un calcul anterior, de care a pomenit cu groază presa americană, arăta că în caz de război, armata rachetă ar putea ucide 50 milioane de americani. Raportul Pentagonului caută să-i liniștească pe yankey, dîndu-le speranță că în urma amplasării bazelor americane de rachete în țările N.A.T.O. numărul victimelor americane s-ar putea reduce la jumătate (25-30 milioane). În schimb — menționează același raport — numărul morților va crește considerabil în Europa occidentală. Cifra respectivă este evaluată la 80 milioane. Autorii raportului nu uită să-și exprime și...

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

lor S.U.A. a fost definitiv pierdută. Acest element nou, care a provocat o adevărată panică în rîndurile strategilor de la Pentagon a determinat elaborarea în grabă a planurilor americane aduse la Paris de domniile Eisenhower, Dulles și Mc Elroy, sub eticheta noii „doctrină” a așa-numitei „interdependență” între toți partenerii N.A.T.O.-ului. Cercurile agresive americane înțeleg acum să ceară aliaților vest-europeni să le apere de ris-

cul represaliilor unui adversar care poate sancționa drastic și prompt. Un raport secret, întocmit acum cîteva luni, de o comisie specială a Pentagonului, la cererea președintelui Eisenhower, preconiza necesitatea dispersării la maximum a bazelor (rampelor) de lansare a rachetelor (teleghidate, ca și de depozitelor de arme nucleare. Raportul recomanda instalarea unui număr cît mai mare de baze de rachete și depozite atomice în țările membre ale N.A.T.O. În modul acesta — speră Pentagonul — înmulțindu-se mult numărul obiectivelor pe care ar trebui să le distrugă în caz de război rachetele sovietice, ar crește și șansele ca unele din aceste baze de lansare a rachetelor să scape neatinse și deci să-și poată îndeplini rolul. Se înțelege că e vorba de așa-numitele rachete cu rază medie de acțiune, adică de singurele rachete pe care sînt în stare astăzi americanii să le producă.

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes

„Impotriva războiului!” gravură în linoleum de Andrea Gomes